

”Oltiin jonkun ihmeellisen äärellä”– Pori Jazzin tiedottaja Mikko Peltolan haastattelu

Kimmo Ahonen

kimmo.ahonen [a] tuni.fi

FT, Projektipäällikkö

Tampereen yliopisto (Porin yliopistokeskus)

Viittaaminen: Ahonen, Kimmo. 2026. ”Oltiin jonkun ihmeellisen äärellä’– Pori Jazzin tiedottaja Mikko Peltolan haastattelu”. *WiderScreen* 29 (1–2). <https://widerscreen.fi/numerot/1-2-2026-widerscreen-29/oltiin-jonkun-ihmeellisen-aarella-pori-jazzin-tiedottaja-mikko-peltolan-haastattelu/>

Kuva 1. Mikko Peltola Kulturhuset Fiinissä 26.6.2026. Kuva: Kimmo Ahonen.

Mikko Peltola on toiminut Pori Jazzin tiedottajana 1980-luvun alusta alkaen. Hän on nähnyt festivaalin aurinkoiset ja sateiset vuodet, työskennellyt Jyrki Kankaan ja Pori Jazzin toimitusjohtajien kanssa, vastannut Pori Jazzin mediasuhteista ja tavannut myös valtavan määrän

Porissa vierailleita artisteja. Peltola sai palkinnon elämäntyöstään Pori Jazz 66 ry:n 60-vuotisjuhlissa huhtikuussa 2026.

On siis hyvä hetki haastatella tiedottajakonkaria. Pori Jazzin ohella Peltolalla on laaja kokemus alalta muutenkin: hän oli tiedottajana jääkiekon MM-kisoista vuonna 1991 ja hän vastasi lehdistötilaisuuksien järjestämisestä vuoden 2007 Euroviisuissa. Nelituntisen keskustelumme aikana kävimme läpi Pori Jazzin historiaa, artistitarinoita sekä yleisemmin myös mediaympäristön muutosta. Haastattelun antia on hyödynnetty myös muissa WiderScreenin festivaalinumeron artikkeleissa ([Iivonen 2026](#); [Mähkä 2026](#); [Saarikoski 2026](#)).

Peltola aloitti toimintansa festivaaliorganisaatioissa vuonna 1977 autonkuljettajana, siirtyen siitä lehdistötoimistoon, ja jo muutaman vuoden päästä hän vastasi Pori Jazzin tiedottamisen kokonaisuudesta. Millä tavoin tiedottaminen on muuttunut vuosien varrella?

”Median raju muutos on yksi suurimmista muutoksista festivaalin toimintaympäristössä. Se näkyy tänne saapuvien toimittajien ja kirjoitettujen juttujen määrässä. Jos ajatellaan, millainen mediaympäristö oli 1980 ja 1990-luvulla, jolloin valtakunnan ykkösmediat, musiikki- ja kulttuurilehdet sekä lähes kaikki maakuntien ykköslehdet lähettivät väkensä seuraamaan festivaalia. Tehtiin ennakkojuttuja ja paikan päältä yleisjuttuja ja konserttiarvioita. Toimittajien juttuideat menivät usein läpi lehtien kulttuurisivuille, eikä tämä koskenut vain pääesiintyjä, vaan myös tuntemattomimpia artisteja. Volyyymista kertoo jotain se, että parhaimmillaan festivaalille akkreditoitui vuosittain 300–400 toimittajaa, ja lisäksi myös muutamia kansainvälisiä toimittajia.”

Peltolan mukaan tämä festivaalikirjoittamisen -ja kritiikin moniäänisyys alkoi kaventua 2000-luvulla. Iso muutos lähti siitä, että sanomalehtien omistusten keskittyessä niiden toimitukset osin ketjuuntuivat: yksi toimittaja saattoi tehdä jutun 15 lehteen. Lopulta Pori Jazzia käsittelevät festivaalijutut hävisivät sanomalehdistä lähes kokonaan, Satakunnan Kansaa ja Helsingin Sanomia lukuun ottamatta. Sanomalehtikriitikkojen tilalle ovat tulleet ns. influensserit ja muut somevaikuttajat tai mediapersoonat. Festivaalikirjoittamisen ohella muutos on näkynyt myös lehdistötilaisuuksien järjestämisessä.

”1990-luvulla tehtiin joka vuosi 10–20 artistipressiä eli artistien haastattelutilaisuuksia. Kaikkiin tuli toimittajia ja isoille nimille kymmeniä toimittajia. Nyt festivaalin suurimmalle nimelle saisi läpi ehkä pari haastattelua.”

Pori Jazzin yhteistyö Yleisradion kanssa alkoi jo 1970-luvun lopulla, jolloin lähetettiin ensimmäiset konserttitaltioinnit. Peltolan mukaan juuri Ylen lähetykset nostivat festivaalin profilia ja statusta 1980-luvulla kansallisesti merkittävänä tapahtumana. Hän toteaaakin, että 1980-luku oli monella tapaa Pori Jazzin kulta-aikaa.

Nykypäivän musiikki- ja festivaalibisnes on aivan erilaista kuin Peltolan uran ensimmäisinä vuosikymmeninä. Artistien kiertuelogistiikka sanelee nykyään tiukat ehdot aikatauluille. Vielä 1990-luvulla Eurooppaan saapunut yhdysvaltalaisartisti saattoi tehdä kaksi keikkaa viikossa. Nyt hän tekee viisi. Muusikoille ei siinä jää vapaa-aikaa festivaalihengailuun tai vapaaseen jamitteluun.

Peltola vertaakin muutosta merimiesromantiikan katoamiseen. Merimiehillä oli satamassa aikaa hummaamiseen, ja muusikoilla oli festivaaleilla aikaa jameihin. Nyt ei ole, vaan laivat jatkavat satamasta nopeasti eteenpäin, siinä missä muusikot jatkavat festivaaleilta eteenpäin kohti seuraavan päivän keikkaa.

Jazzien kriitikot

Yksi osa tiedottajan työtä on ollut toimittajien tapaaminen ja mediasuhteiden ylläpito. Peltola korostaa tullessaan hyvin toimeen kriitikoiden kanssa, vaikka monet heistä olivat vahvoja persoonia.

”Kyllähän minua tietysti harmitti, jos kritiikeissä oli rankkoja ylilyöntejä. Lähtökohtaisesti aina sitä on niin sanotusti omiensa puolella. Mutta eivät erimielisyydet omaan työhön vaikuttaneet. En nähnyt asiakseni lähteä opettamaan kriitikoita. Piti ymmärtää, että se on heidän työtään, ja minun työni on palvella heitä – olivat he sitten mitä mieltä festivaalikonaisuudesta, artistivalinnoista tai konserteista. Aika monen toimittajan kanssa siinä sitten kuitenkin ystäväystyi ja heitä näki muilla festivaaleilla, kun ei ollut itse työtehtävissä.”

”Itse muistan, kuinka sapekaasti Helsingin Sanomien musiikkikriitikko Jukka Hauru kirjoitti aikanaan Pori Jazzista”. Mikko Peltola muistelee Haurun pisteliäitä konserttiarvioita:

”Hauru oli Hesarin kriitikko 1980-luvun puolivälistä 2000-luvun alkupuolelle ja siten jazzien vakiokävijä. Hän oli jo 1970-luvulla esiintynyt jazzeilla IMUn (Improvisoivan musiikin yhdistys) kitaristina. Hänellä oli ymmärtääkseni aika tunteenomainen suhtautuminen festivaaliin, jonka musiikkiprofilia hän piti konservatiivisena. Hänen kritiikkinsä ei koskaan sisältänyt pohdintoja, että

miten festivaali elää taloudellisesti ohjelmansa kanssa. Tunsin Jukkaa jotenkin 1980- ja 90-luvulla, mutta emme keskustelleet suoraan tästä hänen lähtökohtaisen kriittisestä Pori Jazz -asenteestaan.”

Tänäkin vuonna Pori Jazzin ohjelmistolinjaukset ovat saaneet osakseen kritiikkiä ([Satakunnan Kansa 23.4.2026](#)). Peltola huomauttaa, että jo 1970-luvulla käytiin kiivasta keskustelua festivaalin artistivalinnoista ja taiteellisesta linjasta.

”Silloin väittelynaihe oli, onko festivaaleilla oikeanlaista jazzia. Kriittikkokunnan näkemys oli aivan erilainen kuin maksavan yleisön. Kun otimme festivaaleille pianisti Oscar Petersonin, niin saimme kuulla kritiikkiä, että miksi ette ottaneet Cecil Tayloria tai jotain muuta avantgardejazzin pianistia. Toinen kestoaihe oli ulkomaisen ja kotimaisen jazzin määrällinen suhde ohjelmistossa. Suomalaisia muusikoita ymmärrettävästi pänni, jos he eivät päässeet soittamaan päälavalle.”

Myöhemmin 1980- ja 1990-luvulla festivaalin linjakeskustelu muuttui väittelyksi siitä, onko ohjelmistossa tarpeeksi jazzia.

”Se taas johtui siitä, että jazzin yhtenäisyyskulttuuri alkoi kuihtua ja suuren yleisön tuntemia isoja nimiä oli yhä vähemmän. Nähdäkseni Manhattan Transfer oli viimeinen jazznimi, jota voisi sanoa festivaalin pääesiintyjäksi. Tämä viihdejazzillinen lauluyhtye kyllä pelastikin muutaman festivaalivuoden taloudellisesti. Toisaalta bluesin ja soulin legendat, kuten B.B. King, James Brown ja Ray Charles, ikään kuin korvasivat festivaaliohjelmistossa jazznimet pääesiintyjinä.”

Jyrki Kangas johtajana

Pori Jazzin historiasta ei voi kirjoittaa mainitsematta festivaalin primus motor Jyrki Kangasta (1944–2020), jonka muistomerkki on Kirjurinluodolla. Millaisena johtajana ja kollegana Peltola muistaa Kankaan?

”Me teimme yli 30 vuotta aika tiivistä yhteistyötä, välillä hyvinkin tiivistä. En muista, että olisimme koskaan riidelleet. Kyllä me eri mieltä oltiin, ja Jyrki tykkäsikin, että oli omaa mieltään. Ei hän missään nimessä halunnutkaan ympärilleen mielistelijöitä. Se oli sellainen isä-poika -suhde, että en voi suinkaan sanoa, että olisimme jotenkin tasavertaisia olleet ainakaan silloin urani alussa. Viimeisiä vuosina kyllä jo enemmän, kun omaa kokemusta oli kertynyt tarpeeksi.”

Kangas oli vahva persoona, josta riittää anekdootteja ja tarinoita. Millä tavoin luonnehtisit häntä?

”Ensinnäkin on tietysti todettava, että hänestä jos jostain oli miestä moneksi. Hän oli niin omanlaisensa persona ja voittopuolisesti hyvällä tavalla. Jos pitäisi yhdellä sanalla kuvata herraa, niin en oikeastaan löydä mitään muuta luonnehdintaa kuin edelläkävijä. Hän halusi olla edelläkävijä ja sitä hän olikin. Ennen Jyrkiä festivaalitoiminta oli harrastelijoiden käsissä: sitä tehtiin iltaisin ja viikonloppuisin muiden töiden ohella. Jyrki johti festivaalia ammattimaisesti ja oli siinä ensimmäisten joukossa. Jyrkin ansiosta festivaaleista ja tapahtumatoiminnasta tuli ammatti, hänelle itselleen ja jälkipolville.”

Peltolan mukaan Kangas oli ”verkottunut” jo kauan ennen kuin käsitteestä tuli muotisana. Hänellä oli laaja kansainvälinen kontaktiverkosto, jota hän myös osasi ylläpitää. Keskustelin itse hiljattain georgialaisen jazzviulisti Vitali Imerelin kanssa, joka oli vuosia Pori Jazzin vakiovieras. Kangas kutsui hänet soittamaan Poriin ja he ystäväystyivät. Hän myös hämmästytti Kangaksen verkostojen laajuutta. Imereli totesi, että hänen soittaessaan New Yorkin jazzklubeilla 2000-luvun alussa kaikki muusikot tiesivät, kuka on Jyrki Kangas. Myös Peltola korostaa Kangaksen kykyä luoda uusia kontakteja:

”Jyrki loi 70-luvun lopulla ja erityisesti 80-luvulla erittäin hyvät suhteet sekä Eurooppaan että Pohjois-Amerikkaan. Menimme sitten Tukholmaan tai New Yorkiin, hotellien ja jazzklubien omistajat tulivat tapaamaan Jyrkiä ja pöytä oli katettu meille. Hän oli eurooppalaisten jazzfestivaalien yhteistyöryhmän puheenjohtaja ainakin 15 vuotta. Siinä roolissa hän myös neuvotteli yhdysvaltalaisien kiertuemanagerien kanssa. Yhteydenpito oli tuolloin erilaista kuin nyt, ja verkostoituminen oli monin tavoin vaikeampaa Suomesta käsin. Ratkaisevaa oli mielestäni hänen rohkeutensa. Hän soitti ihan kenelle tahansa. Hän oli kenen tahansa kanssa aivan kotonaan ja oma itsensä, oli sitten kyse musiikin maailmantähdistä tai presidenteistä. Hänessä oli persoonana jotain sellaista, jota voisi kutsua karismaksi”.

Kangas oli hyvin verkottunut myös Suomessa, ja tunsii henkilökohtaisesti monia poliitikkoja ja virkamiehiä. Peltola arvelee, että tuttavuus Heikki Kosken kanssa avasi Kankaalle monia ovia.

”Heikki oli monipuolisesti sivistynyt kulttuuri-ihminen, jonka kanssa Jyrki ystäväystyi”. Miten tämä sopii yhteen siihen aika sulkeutuneeseenkin mielikuvaan, mitä monilla saattaa olla Kankaasta?

”Jossain yhteydessä hänestä saada tylynkin kuvan, mikä kyllä selittyy kiireellä ja työtempolla. Sydämeltään ja sielultaan hän oli sitten kuitenkin hyvin joviaali ihminen. Yksi Jyrkiä kuvaava sana olisi myös ahkeruus. Tuolloinhan 80-luvulla elettiin vielä pitkien kosteiden lounaiden aikaa, mutta hän ei työmatkoilla lähtenyt siihen touhuun mukaan. Hänellä oli korkea työmoraali: asiat vietiin

loppuun asti. Sovitut asiat eivät jääneet kesken. Sellaisiakin projekteja joskus oli, että ehkä olisi parempi jos olisivat jääneet. Mutta nekin vietiin loppuun, mikä kertoi hänen toimintatavastaan. Joskus se työmoraali ajoi vähän yli, mutta reissuillahan Jyrki oli todella mukavaa matkaseuraa. Hauska mies!”

Miles Davis ja Kalevi Sorsa

Miles Davisin konsertit vuosina 1984 ja 1987 ovat jääneet Pori Jazzin historiaan. Peltolan mukaan molemmat vierailut saivat runsaasti mediahuomiota.

”Milesin vierailu vuonna 1984 oli silloin iso tapaus, ja kun festivaalihistoriaa katsotaan tämän päivän horisontista, niin se on edelleenkin sitä. Hänellä oli 1970-luvun lopulla ja 1980-luvun alussa jonkinlainen taiteellinen kriisi, ja myös henkilökohtaisia ongelmia. Milesin keikkakunto oli siis arvoitus. Vuonna 1984 keikkapaikkana oli ensin Porin Urheilutalo ja seuraavana päivänä Kirjurinluoto (tallenne on nähtävissä [Yle Areenasta](#)). Idearikkaaseen tapaansa Jyrki mainosti keikkaa Ylelle, joka lähettikin keikan suorana. Se oli meiltä riski, sillä Miles oli tunnettu oikullisuudestaan, eivätkä keikat aina suinkaan alkaneet ajoissa. Onneksi keikka alkoi ajallaan ja oli musiikillisesti erinomainen”.

Milesin kiertuemanagerin kanssa oli sovittu pienimuotoisesta lehdistötilaisuudesta. Porin Suomalaisen Klubin yläkerta tuli kuitenkin täyteen kiinnostuneita toimittajia, joita oli paikalla 50–70. Miles oli jo valmiiksi huonolla tuulella, eikä toimittajapaljous tilannetta helpottanut.

”Jyrkille Miles kähisi ‘Oh shit’ nähdessään toimittajat. Trumpetisti Ted Curson oli halunnut tulla sinne mukaan, ja hän oli siinä käytävällä, kun Miles pälyili tilaa. Sitten Ted tuli Milesin eteen kertomaan kuka hän on. Miles nosti aurinkolasit ylös ja tiuskaisi Cursonille: ‘tottakai mä sut tunnen, miksi tulet mulle esittäytymään’. Tietysti he olivat saman ikäisiä ja soittaneet samoissa klubeissa, mutta tulkitsin sen niin, että Miles ajatteli Cursonin jotenkin nöyristelleen häntä. Ja sehän oli Milesille ihan myrkyä: hän ei itse suostunut sitä tekemään kenellekään, eikä varmaan sallinut sitä oikein muillekaan”.

Lehdistötilaisuuden alku ei luvannut hyvää, sillä toimittajan ensimmäinen kysymys koski Milesin vanhoja bebop-levytyksiä.

”Siihen Miles pyöritteli taas päätä, että ei hän muista, eikä hän kiinnostakaan. Tästä opin sen, että lehdistötilaisuutta järjestettäessä ensimmäinen kysymys on hyvä sopia etukäteen jonkun tutun

toimittajan kanssa. Näin tehtiin kolme vuotta myöhemmin Milesin seuraavalla vierailulla, kun toimittaja kysyi Milesin uudesta levystä, mikä selvästi miellytti häntä ja tilaisuus lähti heti oikeille raiteille. Miles ei noina vuosina juuri pitänyt lehdistötilaisuuksia tai antanut haastatteluja, mutta me saimme häneltä pressin kummallakin vierailulla”.

Vuoden 1984 Pori Jazzeilta on myös olemassa kuva, jossa pääministeri Kalevi Sorsa hymyilee maireasti Miles Davisin kanssa (Kuva 2). Peltolan mukaan tapaaminen lähti Sorsan omasta toiveesta. Jyrki Kangas tarttui heti asiaan ja lähti kysymään asiaa Milesilta.

Kuva 2. Miles Davis ja pääministeri Kalevi Sorsa Porin urheilutalon takahuoneessa vuonna 1984.

Lähde: Pori Jazz 50 vuotta juhkakirja (Facebook 3.9.2014), kuva on julkaistu myös Uusi Aika -lehdessä.

”Paikalla oli myös Lasse Lehtinen, joka oli tuolloin ulkoministeriössä lehdistöneuvoksena ja joka toi kansainvälisiä toimittajia Poriin. Lehtinen vinoili Sorsalle, että ehkä kuningas Miles heittää pääministeri Sorsan ulos pukuhuoneestaan. Herrojen tapaaminen meni kuitenkin oikein

positiivisissa merkeissä. Miles oli perso julkisen vallan huomioista ja Sorsa kulttuuri-ihmisenä osasi epäilemättä myös käsitellä häntä”.

Pysytään vielä hetki vuodessa 1984, jolloin Porissa kuultiin ensimmäistä kertaa myös Urban Saxin keikka. Siihen liittyi myös onnistunut mediaoperaatio: Peltola lähetti Urban Saxin videopätkän MTV:lle ja se esitettiin konserttipäivänä Kymmenen uutisten loppukevennyksenä ([livonen 2026](#)). ”Olihan se huikeaa: ensin Milesin keikka Urheilutalossa ja sitten Urban Sax Keski-Porin kirkossa. Että sellainen arki-ilta Porissa!”

Poliitikkojen vierailut saivat seuraavana vuonna jatkoa, kun tasavallan presidentti Mauno Koivisto tuli puolisoineen jazzeille ja risteili kitaristi Stevie Ray Vaughanin kanssa. Kitarajumala Vaughanin keikka olikin uusi Pori Jazzilta uusi avaus bluesrockin suuntaan, minkä myös aikalaiset noteerasivat. (Ks. myös [Mähkä 2026](#)). Peltola kertoo, että presidentin tapaamisesta innostunut Vaughan signeerasi kaksi levyä Manulle, joista toinen lähetettiin presidentin kansliaan, ja toinen jäi hänen levyhyllyynsä.

Perkon ja Pyysalon läpimurto

Suomalainen jazz on ollut tärkeässä osassa festivaalin historiaa, ja tapahtuma on nostanut esiin monia merkittäviä artisteja, kuten esimerkiksi Jukka Perko ja hiljattain edesmennyt Severi Pyysalo ([linkki Pyysalon vuoden 1985 Pori Jazz -konserttitaltiointiin](#)). Heidän ohellaan Peltola mainitsee nimet Jari Perkiömäki, Tapani Rinne, Kari ”Sonny” Heinilä ja Mongo Aaltonen Pori Jazzin ”kasvatteina”.

”Pyysalo ja Perko tulivat aika lailla samaan aikaan esille. Severi oli todella nuori, hän sitä itse muisteli niin, että hän esiintyi ensimmäisen kerran Porissa 1982 kun Antti Sarpila pyysi häntä bändiinsä. Sieltä en muista vielä Severiä, mutta hän nousi sitten isoon osaan kaksi vuotta myöhemmin, vuonna 1984. Jamipaikkana oli tuolloin ravintola PK, jossa oli hyvä akustiikka: salissa oli korkeutta ja puuseinät ja aika iso sali. Severi soitti jameissa, joissa yleisössä oli kuuntelemassa legendaarinen jazzlaulaja Sarah Vaughan, joka oli kyllästynyt istumaan hotellihuoneessa ja halusi tulla kuuntelemaan musiikkia. Vaughan vakuuttui 16-vuotiaan Pyysalon soitosta niin että, kutsui hänet seuraavan päivän Kirjurinluodon konserttiinsa vieraaksi.”

Pyysalon noustessa Kirjurinluodon lavalle Sarah Vaughan huikkasi hänelle biisin ja sävellajin, joita hän ei etukäteen tiennyt. Jamihenkinen improvisointi kuului tuon ajan Pori Jazzin henkeen myös

päälavalla. Peltolan mukaan nuoren vibrafonistin esiintyminen noteerattiin laajasti mediassa.

Festivaaleilla myös esiintynyt kuubalainen klarinetisti ja saksofonisti Paquito D’Rivera kutsui hänet kiertueelleen Yhdysvaltoihin, mikä oli samalla lähtölaukaus Pyysalon uralle jazzin parissa.

”Sitten kului vuosi eteenpäin, niin Huittisista tuli tänne Jukka Perko. Nuori saksofonisti hämmästytti soitollaan Cafe Jazzin jameissa. Jyrki Kangas, joka oli yleensä aika cool eikä näyttänyt innostustaan, oli aivan haltioitunut ja kertoi muiden soittajien ’lentäneen selälleen’ Perkon soitosta. Hän sitten pyysikin Jukkaa soittamaan eri lavoille ja kokoonpanoihin.”

Porissa soitti samaan aikaan myös trumpettisti Jon Faddis omalla bändillään. Faddis oli jazztrumpetin legenda Dizzy Gillespien uskottu ja hän oli Dizzylle sanonut, että kokoaa bändin Dizzyn 70-vuotisjuhlan maailmankiertueelle.

”Faddis kuunteli Jukkaa ja totesi, että tämä kaveri pitää ottaa siihen Gillespien kiertuebändiin. Jyrki suhtautui Jukkaan isällisesti ja antoi nuorelle pojalle neuvoja ulkomaanmatkaan. Jukkahan ei ollut tuolloin käynyt ehkä Tukholmaa kauempana. Jyrki piirsi New Yorkin kartan ja opasti, mille alueille ei kannata mennä. Se huolenpito oli suorastaan liikuttavaa.”

”Itsekin tutustuin vuosien varrella Jukkaan ja olemme yhä ystäviä. Pori Jazz oli myös mukana tuottamassa Perko-Pyysalo Poppoon levyä *Varia* (1998), joka olisi ehkä jäänyt muuten julkaisematta.”

James Brown ja B.B.King jazzeilla

Soulin ja funkkin kummisetä James Brown oli Porissa kolme kertaa, vuosina 1988, 1995 ja 2001. Millaisia muistoja Brownin keikkoihin liittyy?

”Brownin vuoden 1988 keikka ei aluksi vetänyt yleisöä odotetusti. Olin silloin päässyt armeijasta ja lähdin Euroopan reissulle. Tiesin lähtiessäni, että Brownin keikka ei ollut vielä myynyt tarpeeksi. Italiassa sain muutaman punaviinilasien jälkeen kuningasidean, että lähetän kortin Pori Jazzille. Kirjoitin siihen, että markkinoikaa nyt sitä keikkaa kunnolla, ja allekirjoittajaksi laitoin James Brownin. Palattuani reissulta toimistoon Jyrki näytti minulle korttia ja sanoi että ajattele, Brown seuraa keikkamyyntiämme, että nyt pitää todella panostaa markkinointiin. En uskaltanut sanoa lähettäneeni itse kortin.”

Brownin käytös lehdistön edessä herätti huomiota. Peltola kertoo, että Brown hoki useaan otteeseen ”I am number one”, mikä lähinnä kiusaannutti suomalaistoimittajia. Seuraava keikka oli vuonna 1995 ([linkki konserttitaltointiin](#)), jolloin myös toinen soulin sankari Wilson Pickett oli esiintymässä, ja se olikin yleisömenestykseltään sitten oikea jättipotti ja ”vanhan” Kirjurinluodon suurimpia konsertteja. Lipunmyynti lopetettiin, kun lippuja oli mennyt 25 000.

Lehdistötilaisuudessa toimittaja kysyi Brownilta, koska tämä aikoo jäädä eläkkeelle. Brown katsoi toimittajaa ihmeissään, ja vastasi ”ei elämästä voi jäädä eläkkeelle, tämä on minun elämäni”.

Brownin kolmas esiintyminen vuonna 2005 sisälsi kohtaamisen tasavallan presidentin kanssa.

”Brown oli backstagella huonolla tuulella, tiuskien niin kiertuehenkilökunnalleen kuin bändilleen. Jyrki keksi, että samaan aikaan Tarja Halonen oli tulossa festivaaleille, ja kysyi Haloselta, voisiko hän tavata Brownin. Sen jälkeen hän meni kertomaan Brownille, että tasavallan presidentti haluaisi tavata hänet. Brown sulii heti ja hänen käytöksensä muuttui miellyttäväksi. Hyväntuuliset Brown ja Halonen vetäytyivät keskustelemaan pitkäksi aikaa. Lopultahan sitten Brown kutsui Halosen lavalle, minkä Yle myös tallensi”.

Vielä Browniakin useammin Kirjurinluodossa nähtiin bluesin kuninkaallinen, kitaristi-laulaja B.B. King, joka esiintyi festivaaleilla neljä kertaa, vuosina 1979, 1987, 1995 ja 1998. Itselleni tuo vuoden 1987 keikka oli myös ensimmäinen vierailuni festivaaleilla, ja silloin samassa konsertissa esiintyi myös saksofonisti Stan Getz, lippujen maksaessa 120 markkaa. Millaisia muistoja sitten Peltolalla on B.B.:n vierailuista:

”Kun B.B. oli ensimmäistä kertaa Porissa vuonna 1979 ([linkki konserttitaltointiin](#)) häntä piti käyttää kaupungilla muistaakseni lääkärissä ennen keikkaa. Meinasin tulla kiire, ja kaverini Arto Ruohola, joka oli heitetty B.B.:n oppaaksi, ajoi hänet omalla Saabillaan konserttialueelle. Jotenkin Arto sai B.B. Kingin mahtumaan Saab 96:seen. Toinen muisto tulee mieleen vuodelta 1995, jolloin hänelle annettiin Raatihuoneella juhlallisesti Porin kaupungin avain. En tiedä mitä maestro itse ajatteli tilaisuudesta, mutta Esa Kuloniemi ja Ville Vilén pitivät B.B.:lle asiantuntevaa seuraa, joten kyllä se ihan hyvin meni. Monta haastattelua hänestä tehtiin, eikä hän ei ollut missään nimessä mikään vaikea tyyppi. Oikeastaan jopa sellainen kiltti ja säyseä artistiksi.”

Kun puhutaan miellyttäväkäyttösisistä artisteista, Peltolan mieleen on jäänyt myös kohtaaminen viihdejazzin veteraani Herb Alpertin kanssa vuoden 1997 jazeilla ([linkki konserttitaltointiin](#)). Trumpetisti-laulaja Alpert, joka oli rikastunut paitsi levymyynnillä myös levy-yhtiön omistajana,

saapui paikalle yksityiskoneellaan, jota hän myös auliisti esitteli. Peltola epäilee, että Alperin saama keikkapalkkio meni jo lentokuluihin, mutta ehkä hänen ei tarvinnut ajatella enää esiintymisen ansaintalogiikkaa. Veri vetää lavalle. Vuonna 1935 syntynyt Alpert on tätä kirjoitettaessa edelleen kiertueella.

Muistettavia musiikkihistoriallisia hetkiä

Käymme läpi vuoden 1996 ohjelmistoa, jonka yhtenä kohokohtana oli Björkin keikka (Ks. [Saarikoski 2026](#)). Tuolloin myös Bob Dylan ja Little Richard esiintyivät kirjurinluodolla, toki eri päivänä kuin Björk. Peltolan mukaan Dylan oli – imagonsa ja tapojensa mukaisesti – happamena omissa oloissaan, kontakteja vältellen ja haastatteluista kieltäytyen. Keikan jälkeen hän oli jo lähdössä pois, kunnes näki Little Richardin saapuvan limusiinilla paikalle. Peltolan mukaan Dylanin asenne ja olemus muuttuivat saman tien.

”Dylan oli todella innoissaan kohtaamisesta. He halusivat toisiaan ja vetäytyivät asuntovaunuun keskustelemaan. Kun Little Richard sitten astui Lokkilavalle soittamaan, Dylan istui koko keikan ajan lavan sivussa, soittoa herkeämättä seuraten. Jälkeenpäin harmittaa, ettei tuosta tilanteesta ole otettu yhtään kuvaa. Bob Dylan fanittamassa Little Richardia – tällaisia hienoa musiikkihistoriallisia hetkiä olemme saaneet kokea Porissa!”

Dylanin empatia ei tosin säteillyt hänen oman yhtyeensä muusikoihin. Dylanin bändille oli varattu paluumatkalle bussi ja henkilöauto. Dylan päätti kuitenkin ottaa bussin yksin omaan käyttöönsä ja muu bändi ahtautui henkilöautoon.

Dylan ei toki ole ainoa artisti, jolta on ollut vaikea saada haastattelua. Oma lukunsa oli Dr. John, joka oli kärtyisällä päällä vuoden 2000 Pori Jazzeilla ja vältteli toimittajia. Ylen Teppo ”kantritohtori” Nättilä pyysi Peltolaa kysymään Dr. Johnilta, josko Nättilä saisi haastattelun ja palkkiona siitä olisi kuubalainen sikari. Tähän Dr. John suostui ilomielin (olihan kuubalaisten sikarien hankkiminen USA:ssa tuolloin haasteellista kauppasaarron vuoksi), ja Nättilä kaivoi sikarin esiin ”matkahumidoristaan”.

Lopuksi on pakko kysyä Peltolalta, mikä keikkakokemus on hänelle jäänyt parhaiten mieleen, niistä lukemattomista esiintyjistä joita hän on vuosien varrella Porissa nähnyt. Kysymys on lähtökohtaisesti mahdoton, mutta Peltola tarttuu haasteeseen. Hän muistelee trumpettisti-laulaja Chet Bakerin

keikkaa kesältä 1986. Huumeriippuvuuden kanssa taistellut Baker oli tuolloin huonossa kunnossa, ja hän kuolikin sitten puoli vuotta myöhemmin.

”Ennen tuloaan Poriin Baker oli joutunut putkaan Kööpenhaminassa. Hänet Tuotiin Harjavaltaan Hiittenharjulle ja lääkittiin kuntoon keikkaa varten. Lähtökohdat olivat siis surkeat. Bakerin keikka oli kuitenkin aivan uskomaton. Hän soitti trumpetillaan balladeja maagisen kauniisti. Laulusta kuuli, että nyt on miehellä kaikki fyysiset ja henkiset voimavarat pelissä. Sitä kuunnellessa tuli tunne, että nyt ollaan jonkun ihmeellisen äärellä”.

Lähteet

kaikki linkit tarkistettu 17.6.2026.

Haastattelu

Mikko Peltola 27.4.2026. Haastattelijana Kimmo Ahonen.

Konserttitalioinnit

Yle Areena: *Miles 100 vuotta – Miles Davis Pori Jazzissa 1984!* 27.5.2026. <https://areena.yle.fi/1-77856063>

James Brown – Living In America, Live Pori Jazz 1995.

https://www.youtube.com/watch?v=RsAFZgB7WFE&list=RDRsAFZgB7WFE&start_radio=1

B.B. King "All Over Again" – Live in Pori Jazz 1979.

https://www.youtube.com/watch?v=dvj1E1R_Glk&list=RDdj1E1R_Glk&start_radio=1

Herb Alpert – Que Pasa, Mr Jones., Live In Pori Jazz 1997.

https://www.youtube.com/watch?v=p7TDR3WyYPs&list=RDp7TDR3WyYPs&start_radio=1

Severi Pyysalo Group: Opriewave (live 1985).

https://www.youtube.com/watch?v=grMsh4qZIFA&list=RDgrMsh4qZIFA&start_radio=1

Verkkosivut

Pori Jazz 50 vuotta juhlakirja (Facebook-ryhmä): *Meeting Miles*, 3.9.2014.

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100068000035436>

Lehtiartikkelit

WiderScreen 29 (1–2) 2026: Musiikkifestivaalit – historian, identiteetin ja kaupallisuuden kohtauspisteessä

Satakunnan Kansa 23.4.2026. <https://www.satakunnankansa.fi/kolumnit/art-2000011959950.html>

Kirjallisuus

livonen, Tommi. 2026. "Urban Sax Porissa 1984: myyttejä, muistoja ja musiikillista perintöä". *WiderScreen* 29 (1–2). <https://widerscreen.fi/numerot/1-2-2026-widerscreen-29/urban-sax-porissa-1984-myytteja-muistoja-ja-musiikillista-perintoa/>

Mähkä, Rami. 2026. "Stevie Ray Vaughan vuoden 1985 Pori Jazzeilla". *WiderScreen* 29 (1–2). <https://widerscreen.fi/numerot/1-2-2026-widerscreen-29/stevie-ray-vaughan-vuoden-1985-pori-jazzeilla/>

Saarikoski, Petri. 2026. "Islannin pop-kuningatar Pori Jazzeilla kesällä 1996 – Björkin Kirjurinluodon konsertin media- ja aikalaisvastaanotto". *WiderScreen* 29 (1–2). <https://widerscreen.fi/numerot/1-2-2026-widerscreen-29/islannin-pop-kuningatar-pori-jazzeilla-kesalla-1996-bjorkin-kirjurinluodon-konsertin-media-ja-aikalaisvastaanotto/>